

лизалъ отдавна изъ къщи. Прохладниятъ чистъ въздухъ и пролѣтното слънце го съживихъ. Той по-добро вече пристъпаше, като се връщаше дома. Но тъкмо кога пристигна до домътъ на Генка Гинкинъ, зетя си, той почувствова слабостъ, краката му прѣмалѣхъ. Той се отби у зетя си.

На двора Генко Гинкинъ, още по-издребнѣлъ, спарушенъ и изгубенъ, носѣше целеначе дѣте на рѣцѣтъ си, което крѣщеше, и го коткаше и люшкаше, като кърмачка, на гжрдитѣ си.

Юрданъ се запъти къмъ посланото съ китеникъ одърче на двора и сѣднѣ тежко, като каза намусено:

— Бре женкеря, ти ли пазишъ дѣтето? Къдѣ е оная?

Юрданъ разбираше подъ думата „оная“ дъщеря си.

Генко се смути, — защото смущаванието бѣше неговото нормално състояние — и избѣбра заплетено:

— Тя си има работа, та азъ държъ Юрданча... тя ми рѣче да го държъ и да го поносыж... тя си за работа...

— Не дава ли ти да ѝ носишъ и хурката? попита съ прѣзрителна усмивка Юрданъ... Гино мари, я свари едно кафе! викна той, безъ да види къдѣ е Гина.

— Тя мѣси, мѣси... тя има работа, дѣдо... та за това азъ държъ дѣтето... Кафе, кафе... кафе азъ да ти направѣ. ей сега идѣ ей. Знаемъ дѣ е кутията съ кафето и шекеря, избѣбра Генко, като остави Юрданча на коленетѣ на дѣда си и се изгуби.

Целеначето се расписка още по-силно.

Юрданъ се разсърди. Той сложи въ къта на одърчето неприянтния пискунъ, стана правъ и се развика:

— Бре къдѣ се дѣнахте, бре? Тукъ човѣкъ ли имч или магаре!... Гино мари, Гино!

— Тате, добръ дошълъ! каква е работата? добръ ли си? здравъ ли си? Видѣ какво е хубаво врѣмето,